

Terezka a

bublínková víla

Helena
Brožiková

**Terezka a
bublínková víla**

(Povídání na dobrou noc)

Helena Brožíková

© Jaroslava Justová - Matik

Illustrations © Jana Modrá

ISBN 978-80-903497-4-2 (formát PDF)

Všechna práva vyhrazena. Tato e-kniha je určena pouze subjektu, který ji legálně zakoupil, a to jen pro osobní užití a v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Je zakázáno jakékoli další kopírování, prodej a šíření textu nebo částí textu, včetně šíření prostřednictvím elektronické pošty, SMS zpráv, MMS zpráv apod. Dále je zakázáno umístění souboru na servery, ze kterých je možno soubor stáhnout, bez ohledu na to, kdo sdílení umožnil.

Obsah

Překvapení	5
Kamarádi z ostrova	13
Terezka a opička Julinka	21
Největší tvor na světě	29
Prstýnek s duhou	36
V zemi věčného ledu	43
Jezírko pod zemí	50
Kde bydlí vodní víly	57

Překvapení

Je sobota a na Terezku čeká velká cesta. Nasedne s maminkou do vlaku a pojedje na týden k babičce. Babička bydlí na kraji vesnice a má velikou zahradu, plnou rybízu, malin a růží. Má také černého pejska Šmudlu a dvě líné kočky.

Vlak zastavuje na malém nádraží, vysadí holčičku s maminkou, zapíská si a pospíchá dál.

Babička má pro Terezku připravené dva dárky: knížku plnou pohádek a zelenomodrou lahvičku.

„Co je to za divný dárek, babičko?“ ptá se zvědavě Terezka.

„Jaký párek?“ diví se babička, která trochu špatně slyší.

„Dárek,“ říká nahlas Terezka a babička vysvětluje:

„To je voňavá pěna na koupání, ale není jen tak obyčejná. Je namíchaná z léčivých bylin a jarních vůní, svěžího větru, zpěvu ptáků a vody z nejčistší lesní studánky. Mám ji od babky kořenářky a prý v sobě skrývá jedno velké překvapení.“

Terezka si pomyslí: Co může být na pění zvláštního? A na lahvičku rychle zapomene, protože musí stihnout ještě plno věcí. Proběhnout se po zahradě, natrhat si maliny, vlézt na půdu a pohrát si se Šmudlou.

Čas rychle letí a najednou je večere, po ní večerníček v televizi a pak ji babička volá do koupelny.

„Pojď už, Terezko. Dám ti do vany novou pěnu.“

Babička nalije trošku na dno a pustí sprchu. Jak jemně ta pěna voní! A jak rychle pění! Rázem vyrostou ve vaně bublinová čepice, pak bublinový polštář a najednou je bublinek plná vana. Terezka je nabírá do dlaně a okouzleně si je prohlíží.

„To je krása!“ volá a rozhlíží se, která je největší. Chce si ji pohladit, ale bublina jí splaskne pod rukou.

„Bublinky přece nejde hladit,“ kroutí hlavou babička. „Ale můžeš si s nimi chvilku pohrát, dám zatím kočkám mlíčko.“

Terezka do bublinek lehce foukne a několik se jich zvedne. První se usadí holčičce na tváři, druhá jí přistane ve vlasech a ta nejkrásnější jí sedí na ruce ... a něco šeptá!

Šeptá? Copak bublinky umí šeptat? To asi jen tak šumí, pomyslí si Terezka a znovu do ní foukne. Bublinka se poslušně vznese, doletí až na kohoutek a potichu se zasměje. Pak se najednou rozprskne a místo ní tam sedí malinké stvoření. Má blond'até vlásky a modravé šatičky, celé z drobounkých bublinek. Usmívá se.

„Ahoj, Terezko!“ zavolá slabým hláskem. Terezka nevěří svým očím.

„Kdo jsi? A jak víš, jak se jmenuju?”

„Já jsem bublinková víla Bubulinka. Slyšela jsem tvou babičku, tak vím, že jsi Tereška.“

„Jak ses ale dostala sem do koupelny?” diví se Tereška.

„Byla jsem schovaná v lahvičce,“ prozradí jí Bubulinka své tajemství. „Probudila jsi mě, když jsi odfoukla můj závoj. A jestli chceš, můžeme si spolu hrát. Podívej, co všechno umím.“

Bublinková víla přeběhne po pěně a tancuje, jen za ní její bublinkové šaty vlají. Dotančí, ukloní se. Tereška zatleská a vezme ji do dlaně.

„Tančíš moc hezky, Bubulinko. Co ještě umíš?”

„Třeba tohle,” víla vyběhne lehkými krůčky po hadici od sprchy a pak se po ní sklouzne jako po klouzačce. Voda vystříkne, ale Bubulinka se hned vynoří a už je zas na kohoutku.

„Umím i jiné věci. Jestli přijdeš zítra dřív, vezmu tě na výlet.“

„Večer a na výlet?” nechápe Tereška. Večer ji babička přece nikam nepustí! Ale Bubulinka ji uklidňuje:

„Nezapomeň, že jsem kouzelná víla. Zním kouzlo, které nás přenese kamkoliv, kde je voda. Stačí se porozhlédnout: v jezeře, v moři, v hlubokém oceánu, všude své sestřičky mám. V údolí, na horách, v oblacích . . . zavoláme, zazpíváme a bráškové přiběhnou podat nám ruce. Nic není bez vody.“

To zní sice hezky, jenže Terezce se to nějak nezdá.

„Vílo, jak se ale všude dostaneme?”

„To zařídí právě mé kouzlo,” usmívá se malá víla. „Zavoláme si bublinkový vláček, který má kola z bublinek bleskovek. A tenhle kouzelný vláček nás bleskem doveze, kam jen si budeme přát.

Jenom tam musí být hodně vody, aby nám bleskovky nesplaskly a mohly nás přivést i nazpátek.“

Terezka zaváhá. Jak by ji mohlo unést pár bublinek, když už jí byly čtyři roky? Vždyť i maminka říká, jak je pro ni těžká. To jenom tatínek vyhodí Terezku do výšky, jako by ani nic nevážila.

„Ty mi nevěříš? Ty nechceš, abych ti své kouzlo ukázala?“ zeptá se zklamaně Bubulinka a zesmutní.

„Chci, vílo, chci,“ řekne rychle Terezka, protože nechce mít ve vaně smutnou vílu.

Bubulinka se radostí rozzáří a znovu se pohodlně usadí na kochoutku. Narovná si bublinkové šatičky, zvedne ručku a povídá: „Teď dobře poslouvej. Nejdřív tě naučím svoji říkanku:

*Bublifárum bublifrak,
volám bublinkový vlak.
Nastartuj své bublinky,
ať jsme během vteřinky . . .*

a pak už jen stačí říct, kam nás mají bleskovky dopravit.“

„To je celé?“ diví se Tereзка, které se říkanka moc líbí. Hned ji zkouší opakovat:

„Bublilibum . . .“

Víla ji zarazí:

„Počkej, ne tak rychle. Žádné bublilibum, ale bublifárum . . .“

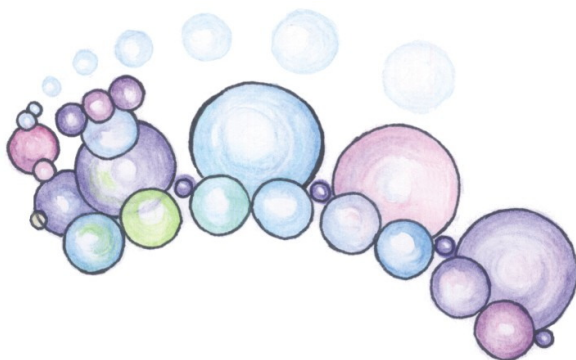
„Už vím,“ zajásá Tereзка. „Bublifárum bublifuk . . .“

Ale víla zase zvedne ručku.

„Kouzelná věta se musí říct přesně. Bublifárum bublifrak . . .“

Tereзка si tedy dává pozor a už správně říká:

„Bublifárum bublifrak, volám bublinkový vlak . . . a dál?“

Víla napovídá:

„Nastartuj své bublinky, ať jsme . . .“

„Počkej, já sama,“ přeruší ji Tereзка a hned opakuje:

„Nastartuj své bublinky, ať jsme během hodinky ...“

Víla se rozesměje jemně zvonivým smíchem.

„To by nám babička dala, kdyby ses vrátila až za hodinu!“

Terezka se rychle opraví:

„Nastartuj své bublinky, ať jsme během vteřinky ... Vílo, můžu říct celou říkanku ještě jednou?“

Bubulinka přikývne a Terezka odříká básničku bez jediné chybičky. Pak víla povídá:

„Dneska už je pozdě, ale zítra spolu někam pojedeme.“

„A kde přespíš, Bubulinko?“

„V lahvičce. Otevři mi víčko, počkám v ní na tebe.“

Víla přeskočí na okraj lahvičky, zamává holčičce a vklouzne dovnitř. Sotva se schová, přichází babička a Terezka se hned chlubí:

„Babičko, já jsem si hrála s Bubulinkou. Ta byla krásná!“

„Říká se s bublinkou, ne s bubulinkou,“ opravuje ji babička, protože nemá ani tušení, kdo byl s Terezkou v koupelně.

„Ale ona je víla,“ vysvětluje Terezka.

„Bílá? Která je bílá? Všechny bublinky jsou stejné!“ povídá babička, osprchuje Terezku a zabalí ji do růžové osušky.

Kdepak, babičce je těžké něco vyprávět o víle. A tak Terezka jen zamává směrem k lahvičce a utíká do postýlky. Babička za ní přichází s knížkou.

„Chceš přečíst ještě pohádku?“ zeptá se a listuje v knížce. „Tu o zlobivém štěňátku?“

Ale Terezce se oči zavírají a hlava jí klesá na polštář.

„Dneska už ne, dnes se mi bude zdát o Bubulince,“ vzdychne

a vzápětí spokojeně usíná.

A babička si jen pomyslí, jak je Terezka po prvním dnu na čerstvém vzduchu unavená. Tak unavená, že se jí i písmenka pleťou.

„Dobrou noc, Terezko.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.